De-ai străbate-n lung şi-n lat
marea şi pământul,
de cu zori până-n serat
alergând ca vântul,
n-ai să afli niciodat'
porci zidind cetate,
nici pe cel strâmb şi-ntinat,
făptuind dreptate.

N-ai să afli lup păstor,
nici pod peste mare,
nici pe cel linguşitor,
sfânt pe-a sa cărare!
Nici făţarnicul trăind
lepădat de sine,
într-o lume ce-i aprind,
patimile-i pline.

Nici pe omul cel firesc
pătrunzând în taina
Adevărului ceresc,
şi să-i poarte haina.
N-ai să-l vezi pe cel răpus
de pământ şi lume,
să-L iubească pe Isus
şi preasfântu-I Nume!...

De-ai străbate-n lung şi-n lat
şi pământ şi mare,
n-ai să-l vezi pe cel bogat,
în sfânta Lucrare.
Căci acel înlănţuit
de-a morţii robie,
niciodată nu-i primit,
în Lucrarea vie!

Domnul nu-şi dă turma Lui
- cea din veac iubită -
niciodată lupului,
spre a fi păzită.
Şi nici haru-I sfinţitor
El nu şi-L împarte,
şarpelui otrăvitor,
purtător de moarte!

Ci El dă desăvârşit,
mântuire-aleasă,
celui care-a părăsit,
calea păcătoasă!
Celui ce-a primit deplin,
viaţă şi iertare,
îi dă harul Lui divin,
pentru-a Sa Lucrare!

Prin credinţ-a fost adus
şi prin haru-I mare,
miel în Turma lui Isus,
dintre morţi şi fiare.
Şi pe urma Lui călcând,
cu nădejde vie,
poate ca să-I fie-oricând
sfântă mărturie!